

Αγωνιστές του κινήματος γράφουν στην Παντιέρα για την κομβική αναγκαιότητα της πραγματοποίησης της Πορείας του Πολυτεχνείου 2020

Σήμερα γράφει ο **Θόδωρος Κουτσουμπός**

Οι απειλές Χρυσοχουντίδη – Μητσοτάκη δεν θα περάσουν!

Δεν ζητήσαμε τότε, το 1973, άδεια για να κάνουμε την κατάληψη του Πολυτεχνείου – τότε που κυβερνούσε η στρατιωτική χούντα και λίγες δεκάδες μέτρα από το Πολυτεχνείο ήταν τα βασανιστήρια της Μπουμπουλίνας – το αρχηγείο της αστυνομίας. Και προφανώς δεν θα ζητήσουμε σήμερα την άδεια από τον Χρυσοχουντίδη και τον Μητσοτάκη.

Η απαγόρευση της πορείας του Πολυτεχνείου με την επίκληση του κορωνοϊού είναι προσχηματική. Όπως και σε άλλα ζητήματα ο υπουργός ΠΡΟΠΟ, ο κύριος που σαν βουλευτής δεν διάβαζε τους όρους του μνημονίου, αλλά τους ψήφιζε, δηλώνει τώρα, από τη Θεσσαλονίκη, ότι **“δεν θα κάνουμε γιορτή με φέρετρα”**.

Πρώτον, εμείς, όλο το μαχόμενο εργατικό και επαναστατικό κίνημα ποτέ δεν θεωρήσαμε **“γιορτή”** το Πολυτεχνείο. Για εμάς ήτανε **εξέγερση και πάλη ταξική!**

Δεύτερον, αν με αυτό μας απειλεί, αναλαμβάνει όλη την ευθύνη αυτός και η κυβέρνηση. Τα φέρετρα και οι νεκροί, κατά δεκάδες πλέον στη χώρα είναι ο απότοκος της δικής τους πολιτικής που ενώ είχαν όλα τα μηνύματα και προειδοποιήσεις άφησαν τη χώρα ανοχύρωτη

και το δημόσιο σύστημα υγείας εξαντλημένο. Παρά την πανδημία, μηδαμινή βοήθεια δόθηκε. Κανένα από τα αιτήματα των γιατρών της ΟΕΝΓΕ δεν έχει ικανοποιηθεί.

**Το Πολυτεχνείο, φέτος εκτός των εμβληματικών πλην ακόμη
ανεκπλήρωτων αιτημάτων για Ψωμί – Παιδεία – Ελευθερία, προτάσσει
το αίτημα για Υγεία για όλο το λαό!**

Ο Χρυσοχοϊδης θέλει να εργαλειοποιεί την πανδημία για να “θάψει” και το Πολυτεχνείο, όπως ο Βρούτσης τα εργατικά δικαιώματα. Όταν ο ίδιος υπουργός στις 7 Οκτώβρη οργάνωνε την εν ψυχρώ επίθεση κατά της μεγάλης αντιφασιστικής διαδήλωσης, τα καλοταϊσμένα παπαγαλάκια των ΜΜΕ διέδιδαν ότι θα διασπαρεί ο κορωνοϊός στην πόλη. Στην πραγματικότητα ο ιός διεσπάρη κυρίως στη βόρεια Ελλάδα, στις Σέρρες, στη Θεσσαλονίκη κ.λπ. Οι ίδιοι είχαν δοκιμάσει στην αρχή της πανδημίας να φορτώσουν την ευθύνη της εξάπλωσης του κορωνοϊού στους πρόσφυγες, δεν τους βγήκε όμως γιατί ο ιός ήλθε από το Μιλάνο και αλλού...

Το εργατικό και λαϊκό χειραφετητικό κίνημα, έχει ως στόχο και ιδανικό τη ζωή και όχι το θάνατο όπως τα ναζιστικά πρωτοξάδελφα του Χρυσοχουντίδη... Αγωνιζόμαστε ενάντια στη θανατοπολιτική της κυβέρνησης που καταδικάζει σε εξόντωση τα ευάλωτα στρώματα του λαού. Το μαχόμενο κίνημα ξέρει να προφυλάσσεται και να προφυλάσσει από την πανδημία. Το αποδείξαμε στις εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς ότι και ξέρουμε να τηρούμε τα υγειονομικά μέτρα και ξέρουμε να μαχόμαστε για τα δίκαια της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων. Το Πολυτεχνείο, φέτος εκτός των εμβληματικών πλην ακόμη ανεκπλήρωτων αιτημάτων για Ψωμί – Παιδεία – Ελευθερία, προτάσσει το αίτημα για **Υγεία για όλο το λαό!**

Βεβαίως δεν είναι πρώτη φορά που οι κρατούντες επιχειρούν να απαγορεύσουν τις εκδηλώσεις και την αντιαμερικανική αντιιμπεριαλιστική πορεία του Πολυτεχνείου. Στη διάρκεια των 47 χρόνων, υπήρξαν πάμπολλες απόπειρες ματαίωσης, κάποιες, όπως το **1980** με νεκρούς τη **Σταματίνα Κανελλοπούλου και τον Ιάκωβο Κουμή**, από τα ρόπαλα της αστυνομίας. Και σήμερα ο υπουργός ΠΡΟΠΟ μιλάει για **φέρετρα** στη “γιορτή” του Πολυτεχνείου, απειλώντας όσους διαδηλώσουν ότι θα ρίξει κατά πάνω τους τούς πάνοπλους Ματατζήδες. Μια κυβέρνηση του αίματος δεν θα σταθεί, όση βία και αν εφαρμόσει. Η ευθύνη για ό,τι συμβεί είναι πάνω τους...

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου είναι ένα κομβικό συμβάν στην ιστορία της Ελλάδας αλλά και

της Ευρώπης. Είναι μέρος του ίδιου κύματος επαναστατικών εξεγέρσεων, του ίδιου ρεύματος της ιστορίας, του Συμβάντος που κωδικοποιείται ως **Μάης του '68**. Το Πολυτεχνείο ξεθεμελίωσε τη στρατιωτική δικτατορία που ύστερα από μερικούς μήνες, σε συνδυασμό με το χουντικό πραξικόπημα και την προδοσία της Κύπρου, οδήγησε στην ανατροπή της χούντας. Λίγο πριν είχε πέσει η 40χρονη δικτατορία του Σαλαζάρ στην Πορτογαλία, και αργότερα η δικτατορία του Φράνκο στην Ισπανία.

Το Πολυτεχνείο παίρνει τη σκυτάλη από ένα μέγιστο Συμβάν της ελληνικής ιστορίας, την ηρωική αντίσταση στους φασίστες κατακτητές, που ξεκινώντας ως απελευθερωτική αντιφασιστική επανάσταση εξελίχθηκε σε έναν ύστερο Πόλεμο Χωρικών, με κομμουνιστικά χαρακτηριστικά, συνδυασμένο με την προλεταριακή επανάσταση στις πόλεις.

Το Πολυτεχνείο μη αποδεχόμενο τις συμβιβαστικές “προσφορές” της χούντας για **ψευτοεκλογές**, έδωσε καταλυτικό πλήγμα σε έναν απ’ τους κλασικούς πυλώνες της αστικής κυριαρχίας στον 20ο αιώνα. Μετά τον εμφύλιο, το Παλάτι, ο Στρατός και ένα υποτακτικό Κοινοβούλιο αποτελούσαν τους πυλώνες της αστικής κυριαρχίας. Η χούντα κατέργησε το σαθρό και υπονομευμένο από την Αποστασία του Μητσοτάκη Κοινοβούλιο. Στη διάρκεια της δικτατορίας οι αντιφάσεις απέπεμψαν τη Μοναρχία – πράξη που επικυρώθηκε με το δημοψήφισμα του 1974. Ο Στρατός με μόνιμο δημόσιο ρόλο στα πολιτικά πράγματα δέχθηκε

τότε το καταλυτικό κτύπημα.

Αν η Ελλάδα δεν έχει την μοίρα της Τουρκίας, όπου ο **στρατός** έπαιζε τον ουσιώδη ρόλο, οφείλεται στο Πολυτεχνείο.

Ο αντι-ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας του Πολυτεχνείου είναι ουσιώδης. Συγχρόνως, όμως τότε, στο Πολυτεχνείο, ένας άλλος κοινωνικός παράγοντας εμφανίζεται, μια αντικαπιταλιστική δύναμη. Η εργατική τάξη. Όχι μόνο με την εργατική συνέλευση, όσο με τα συνθήματα του αγώνα όπου το **“Γενική Απεργία - Κάτω η χούντα”** ήταν από τα κυρίαρχα. Το χτύπημα με τα τανκς, το βράδυ της Παρασκευής 16 προς 17 Νοέμβρη 1973, ήταν ένα προληπτικό πλήγμα για να εμποδίσει ευρύτερες εργατικές και λαϊκές μάζες να πάρουν μέρος στον αγώνα που ξεκίνησαν οι φοιτητές.

Με την κατάρρευση της χούντας μια προεπαναστατική κατάσταση εκτονώθηκε με τους πανικόβλητους στρατοκράτες να κουβαλούν τον Καραμανλή, που βρήκε στήριξη όλων σχεδόν των κοινοβουλευτικών δυνάμεων, είτε με το “Καραμανλής ή τανκς” του Μίκη Θεοδωράκη (που έλεγε φωναχτά ό,τι οι άλλοι ψιθύριζαν) είτε με την **ΕΑΔΕ** (“εθνική αντιδικτατορική δημοκρατική ενότητα”) του τότε ΚΚΕσ.), είτε με μια υπόγεια, αλλά έκδηλη στην πράξη στήριξη εκ μέρους του **ΚΚΕ**. Ποτέ δεν τέθηκε το ζήτημα της εργατικής εξουσίας σε εκείνη την αιχμή του ιστορικού χρόνου. Από την άλλη οι τότε δυνάμεις της επαναστατικής αριστεράς όλων των εκδοχών, όλοι όσοι αγωνιστήκαμε για την κατάληψη του Πολυτεχνείου και κατηγορηθήκαμε ως οι “300 προβοκάτορες του Ρουφογάλη και του Παπαδόπουλου” από την Πανσπουδαστική Νο 8, δεν ήμασταν πολιτικά και οργανωτικά έτοιμοι να αγωνιστούμε για την κινητοποίηση και δράση της εργατικής τάξης προς την κατάληψη της εξουσίας.

Το **2008** ήταν μια έκλαμψη στον ουρανό των κινημάτων, μια έκρηξη που ξανάφερε την επικαιρότητα της εξέγερσης. Παρόλους τους περιορισμούς του, ο Δεκέμβρης του 2008 δεν παύει να είναι, όπως το εκτίμησε ο τότε επικεφαλής του **ΔΝΤ**, **“η πρώτη πολιτική έκρηξη της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης”** που μόλις είχε ξεσπάσει με την κατάρρευση της Λήμαν Μπράδερς.

Δώδεκα χρόνια αργότερα, η κρίση, αντί να έχει λυθεί έχει βαθύνει. Τώρα συνδυάζεται με την πανδημία, πυροδοτώντας ανεξέλεγκτες καταστάσεις. Οι επαναστάτες στην πρώτη γραμμή μάχης της εργατικής τάξης, πρέπει να αδράξουν τη στιγμή. Να συσπειρωθούν σε ενιαία δράση ενάντια στον κοινό ταξικό εχθρό και τον ιμπεριαλισμό. Να ανοίξουν τον δρόμο σε μια σοσιαλιστική διέξοδο από την κρίση με εργατική εξουσία. Προϋπόθεση για τη νίκη είναι να

σφυρηλατήσουμε ένα κομμουνιστικό, διεθνιστικό κόμμα της εργατικής τάξης, χωρίς γραφειοκράτες, οπλισμένο με δημιουργική μαρξιστική ανάλυση της κρίσης, επαναστατική στρατηγική και τακτική, πρόγραμμα κι οργάνωση, κάτω από την σημαία της επαναστατικής Διεθνούς.

Τιμάμε το Πολυτεχνείο, συνεχίζοντας την πάλη για τους ανεκπλήρωτους στόχους του, στον δρόμο της κοινωνικής επανάστασης και του κομμουνισμού.

Ο Θόδωρος Κουτσουμπός είναι ιστορικό στέλεχος της ηγεσίας του ΕΕΚ, αδιάλειπτα παρών και στο Πολυτεχνείο και στους αγώνες μέχρι σήμερα.